

Az éltető talaj
(Mocsári Ciprián)

Egyszer volt, hol nem volt,
Egy királynak fia nem,
De három lánya volt.

Mindhárom leány gyönyörű szép vagyon,
A Napba tán nézhetnél,
De reájuk nem nagyon!

Szerette a király őket,
Szerette módfelett,
Ám felötlött benne,
„Vajon engem melyik és hogy’ szeret?”

Egy este, míg vacsoráltak,
Bátorságát összeszedte,
S a kérdést: „Engem hogy’ szerettek?”
Nékik egyenként szegezte.

A legidősebb lányka imígyen válaszolt:
„Én, mint az édes gyümölcsöt, apám,
Minek fájába életet gondos kezéd olt!”
S a király mosolygott,
Nagyon-nagyon büszke volt!

Csókja után fordult a középsőhöz immár,
S az válaszolt hetykén,
„No, jobban szeretlek tán!

Mert hisz' úgy szeretlek biz' én,
Mint részeges a nótát,
Vagy mint szomjazó a vizet,
Ha már megitta a borát!"

Tetszett a királynak e furfangos beszéd,
Örömében majdnem a kacaj vetette szét.

„Hát Te, legkisebb leányom,
Rátromfolsz-e még?”
Kérdezé a király,
És szeme kerekedett...

„Édesapám, én szeretlek...
Csak úgy! Hogy is mondjam még?
Tudd meg, úgy szeretlek,
Mint szántóvető a földjét,
A jó fekete talajt,
Mit amúgy koszos cipőnkkel taposunk,
Mivel játék után palotánkban sározunk,
Mi iszapot ültet tavainkba,
S olykor halált hoz halainkra,
Mit szemünkbe fúj a szél,
Hogy néha látóként is vak legyél...”

„Megállj, leány!” rivallt a király,
„Hát így szereted királyod és apád,
Így, Te gonosz leány?
Hát sár vagyok én vagy por,
Mit kénye-kedve szerint víz és szél kotor?!”

„Takarodj házamból, ne is lássalak!
Még hogy por vagyok!
Meg hogy tőlem halnak a halak!...”

Szegény leány mondta-mondta volna még,
A bölcs szó után mindazt, mi dicsőít!
A király azonban ezt már nem várta meg,
Legkisebb lánya kitagadva lett.
S ő csak futott-futott
A hatalmas harag elől,
Akármerre ment,
Búja s bánata járt elől.

Telt-múlt az idő:
Napra nap, hétre hét,
Óra hó és évre év.

Bár a király lányát nem feledte,
Sőt, álmában még néha látta,
Földjeit, parasztjait megvetette,
Mi fekete volt, ki nem állta.

Földjeinek talajából
Termett búza és gyümölcs a javából!
Volt tiszta víz is!
És bor a szőlőjéből...
Mi baj lehet e megvetésből?

Hát, ...

Nem volt a földnek takarója,
Hogy a szél őtet a termés után szét ne fújja,
A dombnak már kopott setét sapkája,
Abból, mit eső tudott, lábához lehordta.
Azt hiszed, király, hogy a föld csak inni kér?

Éhes is!

Sír azért, mi tehénből kifér,
A jó trágya mindent megér!

Bő esztendőt szűk, majd szűkebb követett,
A bő termésből végül igen kurta lett.
Rossz királynak éhes már a népe,
Egyre többször kérdi: Vajon megérte?

Egy napon aztán a kongó palotának csendjét
Halk kopogás, csendes szó rebbentette szét:
„Édesapám, édesapám!
Megismer-e, nem volt-e túl rég?
Friss kenyeret, forrásvizet,
Gyümölcsöt, mi borral hintett, elfogad-e még?
Jó földemből, talajomból nevelgettem mindet,
Titka nem nagy, ha akarod, legyen immár Tied:

A jó talaj olykor szomjas, éhes,

Lélegzik és néha fázik!

A jó gazda ezt mindig tudja,

Bölcs marad és nem lármázik.

Földjének és lakóinak barátjaként segít,

És ha a gazda király,

Akkor erőt földjéből és népéből is merít.”

A király most már megértette,
Legkisebb lányát őt mily' nagyon szeretete!

Szeresd, gondozd Te is talaját a Földnek,
Mert abból gyúrt az Isten, abból etet,
És ha félsz is, oda térsz meg...

Írta: Szolyák Péter

Ha elolvastad, kérlek, rajzold le nekünk azt a részt, ami a legjobban tetszett!
A rajzodat fényképezd le és küld el emailben, megüzenve nevedet és korodat. A legszebb
rajzok készítői jutalomban részesülnek és közzé tesszük Facebook oldalunkon.

Köszönjük!